TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2004. gada 15. jūlijā *

Lieta C-365/02

par lūgumu, ko Tiesai atbilstoši EKL 234. pantam iesniedza *Korkein hallinto-oikeus* (Somija) nolūkā saņemt tiesvedībā, kuru uzsāka

Marie Lindfors,

prejudiciālu nolēmumu par to, kā interpretēt Padomes 1983. gada 28. marta Direktīvas 83/183/EEK par atbrīvojumiem no nodokļiem, ko piemēro privātpersonu personīgo lietu galīgai ievešanai no dalībvalsts (OV L 105, 64. lpp.), 1. pantu.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], S. fon Bārs [*S. von Bahr*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], K. Lēnartss [*K. Lenaerts*] (referents),

ģenerāladvokāte K. Štiksa-Hakla [*C. Stix-Hackl*],
sekretārs H. fon Holšteins [*H. von Holstein*], sekretāra palīgs,

* Tiesvedības valoda — somu.

izvērtējusi rakstveida apsvērumus, ko iesniedza:

— Lindforsas [*Lindfors*] kundzes vārdā — P. Snella [*P. Snell*], *oikeustieteen kandidaatti*, pārstāve,

— Somijas valdības vārdā — T. Pinne [*T. Pynnä*], pārstāve,

— Dānijas valdības vārdā — J. Bērings Līsbergs [*J. Bering Liisberg*], pārstāvis,

— Grieķijas valdības vārdā — P. Panajotunaks [*P. Panagiotounakos*], D. Kalojirs [*D. Kalogiros*] un P. Milonopuls [*P. Mylonopoulos*], pārstāvji,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — R. Liāls [*R. Lyal*] un I. Koskinens [*I. Koskinen*], pārstāvji,

ņemot vērā ziņojumu tiesas sēdē,

noklausījusies mutvārdu apsvērumus, ko tiesas sēdē 2004. gada 15. janvārī sniedza Lindforsa, ko pārstāvēja P. Snella [*P. Snell*]; Somijas valdība, ko pārstāvēja T. Pinne; Dānijas valdība, ko pārstāvēja J. Molde [*J. Molde*]; Grieķijas valdība, ko pārstāvēja M. Apess [*M. Apessos*]; un Komisija, ko pārstāvēja R. Liāls un I. Koskinens,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus tiesas sēdē 2004. gada 4. martā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar 2002. gada 10. oktobra rīkojumu, kas Tiesā iesniegts tā paša gada 14. oktobrī, *Korkein hallinto-oikeus* (Somijas Augstākā administratīvā tiesa) atbilstoši EKL 234. pantam uzdeva prejudiciālu jautājumu par to, kā interpretēt Padomes 1983. gada 28. marta Direktīvas 83/183/EEK par atbrīvojumiem no nodokļiem, ko piemēro privātpersonu personīgo lietu galīgai ievešanai no dalībvalsts (OV L 105, 64. lpp.), 1. pantu.

2 Šis jautājums tika uzdots saistībā ar prāvu starp Lindforsas kundzi un Somijas iestādēm par transportlīdzekļa nodokli, ko paredz Somijas tiesību akti un ko viņai lika samaksāt pēc viņas dzīvesvietas maiņas uz Somiju.

Atbilstošās tiesību normas

Attiecīgie Direktīvas 83/183 noteikumi

3 Direktīvas 83/183 1. pants nosaka:

"1. Ievērojot turpmāk minētos noteikumus, turpmāk minētajos gadījumos dalībvalstis piešķir atbrīvojumu no apgrozījuma nodokļiem, akcīzes nodokļiem un citiem patēriņa nodokļiem, kurus parasti piemēro privātpersonu personīgo lietu galīgai ievešanai no citas dalībvalsts.

2. Šī direktīva neattiecas uz īpašiem un/vai periodiskiem nodokļiem, kas saistīti ar šo lietu izmantošanu valstī, piemēram, uz nodokļiem par automašīnas reģistrāciju, ceļu nodokļiem un samaksu par televīziju."

Somijas tiesību akti

4 Attiecīgās valsts tiesību normas ir atrodamas 1994. gada 29. decembra *autoverolaki* (1482/1994) (likums par transportlīdzekļu nodokli) 1999. gadā spēkā esošajā redakcijā (turpmāk tekstā — "Likums par transportlīdzekļu nodokli").

5 Likuma par transportlīdzekļu nodokli 1. panta 1. punkts paredz, ka transportlīdzekļa nodoklis (turpmāk tekstā saukts arī — "*autovero*") "valstij ir maksājams [..] pirms privātā transporta reģistrācijas vai lietošanas uzsākšanas Somijā".

6 Saskaņā ar šī paša likuma 2. pantu, "ar lietošanas uzsākšanu Somijā saprot transporta līdzekļa lietošanas uzsākšanu tās teritorijā pat tad, ja šis transporta līdzeklis nav reģistrēts Somijā". Šī tiesību norma nosaka arī to, ka "nodoklis tomēr nav uzliekams par transporta līdzekļa, kas reģistrēts citā valstī, nevis Somijā, lietošanu, ko uz laiku līdz sešiem mēnešiem savām vajadzībām, tikai savai personiskai lietošanai valstī ievedusi fiziska persona, kuras pastāvīgā dzīvesvieta ir cita valsts, nevis Somija [..]".

7 Saskaņā ar Likuma par transportlīdzekļu nodokli 4. panta 1. punktu, "transportlīdzekļa nodokļa parādnieks ir transportlīdzekļa importētājs vai ražotājs, ja transportlīdzeklis ir ražots Somijā". Tāpat šī likuma 5. pants precizē to, ka "transportlīdzekļa nodokļa maksātājam ir jāmaksā arī pievienotās vērtības nodoklis, kas piemērojams transportlīdzekļa nodoklim".

8 Pamata lietas faktu rašanās laikā attiecīgā likuma 6. panta 1. punkts par transportlīdzekļu nodokli noteica:

"Maksājamais nodoklis, kas vienāds ar transportlīdzekļa apliekamo vērtību, tiek samazināts par FIM 4 600. Nodokļa summa jebkurā gadījumā ir vienāda ar vismaz 50 % no apliekamās transportlīdzekļa vērtības."

9 Saskaņā ar attiecīgā likuma 7. panta 1. punktu, ievestam lietotam transportlīdzeklim uzliek tādu pašu nodokli kā jaunam transportlīdzeklim, tomēr šis nodoklis tiek proporcionāli samazināts, ievērojot laika posmu (to aprēķinot mēnešos), kurā transportlīdzeklis ir lietots.

10 Saskaņā ar tā paša likuma 25. panta 1. punktu, "nodokļa atvieglojums, kas nepārsniedz FIM 80 000, ir piešķirams apliekamajam transportlīdzeklim, kas tiek izmantots personīgām vajadzībām un ievests sakarā ar dzīvesvietas maiņu uz Somiju," ievērojot šajā tiesību aktā paredzētos nosacījumus.

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

11 Lindforsa, kas iepriekš dzīvojusi citās dalībvalstīs, ir pārcēlusies uz Somiju uz pastāvīgu dzīvi un sakarā ar dzīvesvietas maiņu 1999. gada 4. augustā ievedusi personīgo transportlīdzekli, kas bija daļa no viņas personīgajām lietām un kura lietošana tika uzsākta Nīderlandē 1995. gadā, pēc tam, kad viņa to bija nopirkusi Vācijā.

12 1999. gada 4. augusta nodokļa uzlikšanas paziņojumā *Hangon tullikamari* (Hanko Nodokļu birojs) (Somija) Lindforsai apstiprināja atvieglojumu FIM 80 000 apmērā un noteica *autovero*, kas bija FIM 16 556, kam vēl tika pieskaitīts pievienotās vērtības nodoklis FIM 3 642 apmērā, kopā FIM 20 198 (apmēram EUR 3 400).

13 Lindforsa pret pieņemto lēmumu cēla prasību *Helsingin hallinto-oikeus* (Helsinku Administratīvajā tiesā) (Somija). Viņa uzskata, ka *autovero* ir patēriņa nodoklis, kura ieturēšana ir aizliegta, pamatojoties uz Direktīvas 83/183 1. panta 1. punktu.

14 Šī prasība tika noraidīta. *Helsingin hallinto-oikeus* nosprieda: kā transportlīdzekļa nodoklis tas ir saistīts ar reģistrēšanu vai lietošanas uzsākšanu, un tādējādi *autovero* ir uzskatāms par īpašu nodokli saistībā ar lietas izmantošanu valstī Direktīvas 83/183 1. panta 2. punkta izpratnē un tam šī direktīva nav piemērojama.

15 Lindforsa prasīja atļauju *Korkein hallinto-oikeus* iesniegt apelāciju pret *Helsingin hallinto-oikeus* pieņemto lēmumu.

16 *Korkein hallinto-oikeus* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai Direktīvas 83/183 [..] 1. pants ir interpretējams tādējādi, ka transportlīdzekļa nodoklis (*autovero*) Likuma par transportlīdzekļu nodokli (*autoverlaki*) izpratnē, kuru paredzēts uzlikt no citas dalībvalsts Somijā ievestiem transportlīdzekļiem dzīvesvietas maiņas gadījumos, ir patēriņa nodoklis Direktīvas 1. panta 1. punkta izpratnē vai arī īpašs nodoklis par šīs lietas izmantošanu valstī 1. panta 2. punkta izpratnē?"

Par prejudiciālo jautājumu

Ievada piezīmes

17 Savā 2002. gada 19. septembra spriedumā (C-101/00, *Recueil 2002*, I-7487. lpp., 61. un 80. punkts) lietā *Tulliasamies* un *Siilin* Tiesa jau ir nospriedusi, ka *autovero* ir diskriminējošs iekšējs nodoklis un aizliegts ar EKL 90. pantu tiktāl, ciktāl attiecīgā nodokļa apmērs ievestam lietotam transportlīdzeklim pārsniedz atlikušo nodokļa summu, kas iekļauta tāda līdzīga lietota transportlīdzekļa vērtībā, kas jau reģistrēts Somijas teritorijā.

18 Prejudiciālais jautājums attiecas vienīgi uz tāda nodokļa kā *autovero* ieturēšanas likumību — neatkarīgi no tā aprēķināšanas metodes vai tā summas — gadījumos, kad dzīvesvieta tiek mainīta no vienas dalībvalsts uz otru.

Tiesai iesniegtie apsvērumi

19 Lindforsa norāda, ka *autovero* ir patēriņa nodoklis, kuru ietur sakarā ar transportlīdzekļa importu Somijas teritorijā. Šādam nodoklim būtu piemērojams atbrīvojums, kas paredzēts Direktīvas 83/183 1. panta 1. punktā.

20 Fakts, ka *autovero* ir patēriņa nodoklis minētā noteikuma izpratnē, saskaņā ar Lindforsas minēto, izriet ne tikai no šī nodokļa rakstura, bet netiešā veidā arī no Padomes 1983. gada 28. marta Direktīvas 83/183EEK par Kopienās piemērojamiem atbrīvojumiem no nodokļiem, ko piemēro privātpersonu personīgo lietu galīgai ievešanai no dalībvalsts (OV L 105, 59. lpp.), kā arī no Padomes Direktīvas 98/C 108/12 projekta par nodokļu režīma noteikšanu privātajam mototransportam, ko galīgi ieved citā dalībvalstī dzīvesvietas maiņas gadījumā vai kurus izmanto uz laiku citā, nevis tajā dalībvalstī, kur tie reģistrēti (OV 1998, C 108, 75. lpp., un grozītais projekts — OV 1999, C 145, 6. lpp.).

21 Somijas, Dānijas un Grieķijas valdības vērš uzmanību uz to, ka *autovero* nav pielīdzināms nodoklim, kuru parasti uzliek personīgo lietu galīgas ievešanas gadījumā no citām dalībvalstīm, ko veic privātpersona, Direktīvas 83/183 1. panta 1. punkta izpratnē. Faktiski noteicošais apstāklis tā maksāšanai ir transportlīdzekļa izmantošana Somijā uz publiskiem ceļiem, pat ja parasti šis nodoklis tiek uzlikts reģistrēšanas gadījumā. Šajā gadījumā *autovero* kā īpašs nodoklis saistībā ar izmantošanu vai reģistrēšanu acīmredzami ir izslēgts no attiecīgās direktīvas 1. panta 2. punkta piemērojamības.

22 Komisija atzīmē, ka Direktīvas 83/183 1. panta 2. punkts no tā piemērojamības izslēdz "nodokļus [nodevas] par automašīnas reģistrāciju". Pretēji nodokļiem, kuru mērķis ir publisko administratīvo iestāžu finansēšanas nodrošināšana, "nodevas" ir kompensācija par sabiedrisko iestāžu sniegtajiem pakalpojumiem. Saskaņā ar Komisijas viedokli *autovero* nav "nodeva", kas uzliekama sakarā ar reģistrāciju, bet gan patēriņa nodoklis, kura ieturēšana dzīvesvietas maiņas gadījumā ir aizliegta ar attiecīgās direktīvas 1. panta 1. punktu. Šis aizliegums attiecas uz nodokļiem, kuru izcelsme ir saistīta ar lietu ievešanu dzīvesvietas maiņas gadījumā.

23 Komisija aizstāv viedokli, ka nodoklis jau ir iekasēts transportlīdzekļa reģistrēšanas brīdī un uzsākot tā lietošanu izcelsmes dalībvalstī. Tādā gadījumā, ja dalībvalsts, uz kuru pārceļas, no jauna uz šāda pamata var uzlikt nodokli, tiek apdraudēta [personu] brīva pārvietošanās. Direktīvas 83/183 noteikumi būtu interpretējami kontekstā ar pamattiesībām uz pilsoņu brīvu pārvietošanos Savienībā, kas noteiktas EKL 18. pantā.

Tiesas atbilde

24 Vispirms, kā to norāda Lindforsa un Komisija, būtu jāizvērtē, vai attiecībā uz *autovero* ir piemērojams Direktīvas 83/183 1. panta 1. punkts. Šajā sakarā ir jāizceļ tas, ka nodokļa nosaukums kā tāds valsts tiesībās nav noteicošais, lai novērtētu, vai attiecīgajam nodoklim šis noteikums ir piemērojams.

25 Lasot kopā Likuma par transportlīdzekļu nodokli 1. un 2. pantu, kļūst skaidrs, ka *autovero* ir iekasējams pirms privātās automašīnas reģistrēšanas vai lietošanas uzsākšanas Somijā. No lietas materiāliem, jo īpaši no šī likuma 2. panta, kā arī no Somijas un Lindforsas apsvērumiem izriet, ka, neskatoties uz ievešanu uz laiku, transportlīdzekļa izmantošana Somijas ceļu tīklā paredz attiecīgā nodokļa ieturēšanu. Tāpat šī valdība paskaidro, ka noteicošais apstāklis *autovero* ieturēšanai ir fakts, ka transportlīdzeklis tiek lietots, lai pārvietotos, pat ja parasti nodoklis tiek uzlikts reģistrēšanas brīdī. Tāpat Lindforsa apstiprina, ka Likums par transportlīdzekļu nodokli balstās uz principu, ka visa veida transportlīdzekļu izmantošana, lai cik neliela tā būtu, paredz ieturēt nodokli.

26 Šādos apstākļos tāds nodoklis kā *autovero* nav atzīstams par nodokli, kas saistīts ar ievešanu, kam piemērojams Direktīvas 83/183 1. panta 1. punktā paredzētais atbrīvojums. Faktiski iemesls, kāpēc šis nodoklis ir iekasējams, ir transportlīdzekļa izmantošana Somijas teritorijā, kas obligāti nav saistīta ar ievešanas procedūru (šajā sakarā skat. 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-387/01 *Weigel, Recueil 2004,* I-4981. lpp., 47. punkts).

27 No tā izriet, ka uz tāda veida nodokli kā *autovero* neattiecas Direktīvas 83/183 1. panta 1. punktā paredzētais nodokļa atbrīvojums.

28 Šo secinājumu apstiprina Direktīvas 83/183 1. panta 2. punkts. Faktiski, tā kā *autovero* ir iekasējams, pamatojoties uz to, ka transportlīdzeklis tiek lietots Somijā, tādi nodokļi kā šis pamata lietā ir "īpašie nodokļi, kas saistīti ar [..] lietu ievešanu valstī" minētās direktīvas izpratnē.

29 Lindforsa savu argumentāciju nevar balstīt uz Direktīvas 83/183 piemērojamību; tā attiecas uz nodokļa atbrīvojuma piemērojamību noteiktiem transportlīdzekļiem, kas ievesti uz laiku. Faktiski apstāklis, ka saskaņā ar šīs direktīvas 1. pantu Savienības pilsonis, kas uz laiku Somijā ieved transportlīdzekli, ir atbrīvojams no *autovero*, neļauj secināt, ka šim nodoklim ir piemērojams Direktīvā 83/183 noteiktais nodokļa atbrīvojums, kas attiecas uz transportlīdzekļu galīgu ievešanu.

30 Direktīvas 98/C 108/12 projekts neļauj interpretēt Direktīvu 83/183 tā, kā to dara Lindforsa un Komisija. Gluži otrādi, no šī tiesību akta ceturtā, piektā un septītā apsvēruma izriet — kā to arī paredz minētā tiesību akta 1. pants, — ka direktīvas, ar kuru dalībvalstīm aizliedz piemērot "nodokli par reģistrēšanu [vai] citus patēriņa nodokļus [..] privātajam mototransportam, kas reģistrēts citā dalībvalstī un ko fiziska persona galīgi ievedusi teritorijā sakarā ar dzīvesvietas maiņu", pieņemšana ir nepieciešama sakarā ar trūkumiem sistēmā, kas paredzēta šajā direktīvā; to savos secinājumos ir atzīmējis arī ģenerāladvokāts Ticano [*Tizzano*] lietā *Weigel* (skat. iepriekš minētā sprieduma 52. punktu).

31 Protams, kā to atzīmē Komisija, *autovero* var negatīvi ietekmēt Savienības pilsoņu lēmumu īstenot savas tiesības brīvi pārvietoties, kas noteiktas EKL 18. pantā.

32 Pat ja formāli tiesnesis apelācijas tiesvedībā ir norobežojis savu jautājumu ar Direktīvas 83/183 1. panta interpretāciju, šāds apstāklis nav šķērslis tam, lai Tiesa valsts tiesai sniegtu visus elementus par Kopienu tiesību interpretāciju, kas var būt nepieciešama iesniegtās lietas izspriešanā, neatkarīgi no tā, vai šī tiesa, pasludinot spriedumu, uz to atsaucas vai neatsaucas (šajā sakarā skat. spriedumus 1990. gada 12. decembra lietā C-241/89 *SARPP, Recueil 1990*, I-4695. lpp., 8. punkts, kā arī 1994. gada 2. februāra spriedumu lietā C-315/92 *Verband Sozialer Wettbewer*, saukta "Clinique", *Recueil 1994*, I-317. lpp., 7. punkts; 1999. gada 4. marta spriedums lietā C-87/97 *Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola, Recueil 1999*, I-1301. lpp., 16. punkts, un iepriekš minētais spriedums *Weigel*, 44. punkts).

33 Tātad, lai iesniedzējtiesa tādā gadījumā kā pamata lietā varētu novērtēt, vai *autovero* saskan ar prasībām, kas izriet no šī panta, ir jāizvērtē EKL 18. panta ietekme.

34 Šajā sakarā jau ir nospriests, ka EK līgums Savienības pilsoņiem garantē tikai to, ka viņu darbības pārcelšana uz citu dalībvalsti no tās, kurā tie dzīvojuši pirms tam, ir neitrāla attiecībā uz nodokļiem. Ievērojot attiecīgajā nozarē esošās atšķirības dalībvalsts tiesību aktos, šāda veida pārcelšanās atkarībā no gadījuma pilsonim var būt vairāk vai mazāk izdevīga netiešas aplikšanas ar nodokli kontekstā. No tā izriet, ka principā iespējamais trūkums salīdzinājumā ar situāciju, kādā pilsonis īsteno savu darbību pirms paredzamās pārcelšanās, nav pretrunā ar EKL 18. pantu ar nosacījumu, ka ar attiecīgajiem tiesību aktiem šim pilsonim netiek radīta mazāk labvēlīga situācija nekā tiem, kam jau iepriekš šāda veida nodoklis ir ticis piemērots (skat. iepriekš minēto *Weigel* spriedumu, 55. punktu).

35 No lietas materiāliem izriet, ka Likuma par transportlīdzekļu nodokli 25. panta 1. punkts paredz nodokļa atvieglojumu, kas nepārsniedz FIM 80 000 (EUR 13 455), proti, Savienības pilsoņiem, kas īsteno savas tiesības brīvi pārvietoties, mainot savu dzīvesvietu uz Somiju. Iesniedzējtiesai būtu jāuzņemas pārbaudīt, vai šī tiesību akta un citu iespējamo valsts tiesību aktu piemērošana attiecībā uz minēto nodokli garantē to, ka Lindforsai nav radīta mazāk labvēlīga situācija salīdzinājumā ar pilsoņiem, kuru pastāvīgā dzīvesvieta ir Somijā. Ja iesniedzējtiesa konstatēs, ka pastāv šāda mazāk labvēlīga situācija, tai jāuzņemas izvērtēt, vai šī atšķirība attieksmē ir attaisnojama ar objektīviem apsvērumiem, kas nav atkarīgi no attiecīgo personu dzīvesvietas, un vai tā ir samērīga ar leģitīmo mērķi, ko cenšas sasniegt ar valsts tiesību palīdzību (skat. 2002. gada 11. jūlija spriedumu lietā C-224/98 *D'Hoop*, *Recueil 2002*, I-6191. lpp., 36. punkts).

36 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild šādi:

Direktīvas 83/183 1. pants ir interpretējams tādējādi, ka tas transportlīdzekļa īpašnieka dzīvesvietas maiņas no vienas dalībvalsts uz otru gadījumā neiestājas pret to, ka Likumā par transportlīdzekļu nodokli paredzētais nodoklis ir iekasējams pirms transportlīdzekļa reģistrēšanas vai lietošanas uzsākšanas tajā dalībvalstī, uz kuru dzīvesvieta ir mainīta. Tomēr, ievērojot no EKL 18. panta izrietošās prasības, iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai valsts tiesību piemērošana attiecībā uz minēto nodokli garantē to, ka attiecīgajam īpašniekam nav radīta mazāk labvēlīga situācija salīdzinājumā ar pilsoņiem ar pastāvīgo dzīvesvietu attiecīgajā valstī, un, vajadzības gadījumā, vai šī atšķirība attieksmē ir attaisnojama ar objektīviem apsvērumiem, kas nav atkarīgi no attiecīgo personu dzīvesvietas, un vai tā ir samērīga ar leģitīmo mērķi, ko cenšas sasniegt ar valsts tiesību palīdzību.

Par tiesāšanās izdevumiem

37 Tiesāšanās izdevumi, kas radušies Somijas, Dānijas un Grieķijas valdībām, kā arī Komisijai, kas iesniedza apsvērumus Tiesai, nav atlīdzināmi. Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem.

Ar šādu pamatojumu

TIESA (pirmā palāta),

atbildot uz jautājumu, ko tai ar 2002. gada 10. oktobra rīkojumu uzdeva *Korkein hallinto-oikeus*, nospriež:

1983. gada 28. marta Padomes Direktīvas 83/183/EEK par atbrīvojumiem no nodokļiem, ko piemēro privātpersonu personīgo lietu galīgai ievešanai no dalībvalsts, 1. pants ir interpretējams tādējādi, ka tas transportlīdzekļa īpašnieka dzīvesvietas maiņas no vienas dalībvalsts uz otru gadījumā neiestājas pret to, ka *autoverolaki* (1482/1994) (Likumā par transportlīdzekļu nodokli) paredzētais nodoklis ir iekasējams pirms transportlīdzekļa reģistrēšanas vai lietošanas uzsākšanas tajā dalībvalstī, uz kuru dzīvesvieta ir mainīta. Tomēr, ievērojot no EKL 18. panta izrietošās prasības, iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai valsts tiesību piemērošana attiecībā uz minēto nodokli garantē to, ka attiecīgajam īpašniekam nav radīta mazāk labvēlīga situācija salīdzinājumā ar pilsoņiem ar pastāvīgo dzīvesvietu attiecīgajā valstī, un, vajadzības gadījumā, vai šī atšķirība attieksmē ir attaisnojama ar objektīviem apsvērumiem, kas nav

atkarīgi no attiecīgo personu dzīvesvietas, un vai tā ir samērīga ar leģitīmo mērķi, ko cenšas sasniegt ar valsts tiesību palīdzību.

Jann Rosas von Bahr

Silva de Lapuerta Lenaerts

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2004. gada 15. jūlijā.

Sekretārs

R. Grass

Pirmās palātas priekšsēdētājs

P. Jann